

Església i Escola

El projecte de Llei d'Educació, conegut com LOMCE, que el govern de l'Estat ha presentat al tràmit parlamentari ha posat novament al bell mig del debat la qüestió de la classe de la religió a l'escola.

És aquest un tema recurrent que, de tant en tant com una serp d'estiu, apareix als mitjans de comunicació i en els discursos d'alguns polítics més hàbils en fer ús de la demagògia que de la pedagogia.

Sobre la LOMCE, especialment sobre el model d'escola a casa nostra, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya ja s'ha pronunciat de manera contundent i raonada posant l'accent en la necessitat de defensar tant el dret a l'autogovern educatiu de Catalunya com el model lingüístic de convivència i cohesió social per a la nostra escola que es dona en l'actualitat.

En el conjunt de l'Estat i, lamentablement també ara aquí, els grups de l'oposició han incidit a parlar de l'assignatura de la religió com si aquesta fos el gran tema de la Llei. Un destacat dirigent polític que, habitualment mostra un tarannà ben respectuós amb l'Església, ha fet unes desafortunades declaracions, «no vull que l'Església es fiqui en les escoles», ha afirmat en una reunió del seu partit a Barcelona.

Conèixer la història de l'ensenyament a Catalunya i com aquesta no es pot entendre sense l'aportació de l'Església, és la millor resposta a aquesta afirmació. Les dades són implacables tant pel que fa al nombre d'escoles, el nombre d'alumnes i el nombre de professionals de l'ensenyament que l'Església atén avui. Si l'Església no s'hagués «ficat» en les escoles i en les universitats, si no hagués dedicat recursos i persones a l'ensenyament des de l'edat mitjana fins als nostres dies, no seríem pas un país a l'avantguarda europea.

Especial incidència ha tingut i té encara l'ensenyament promogut per les congregacions religioses i pels bisbats en l'atenció educativa dels qui tenen més necessitats: les zones rurals, les nenes en el seu moment, els barris perifèrics de les ciutats... En tots aquests àmbits, l'Església va desenvolupar una tasca educativa que l'Estat molts cops ni tan sols s'havia plantejat atendre.

A cadascun dels nostres bisbats podem fer una llarga llista de centres educatius promoguts per l'Església Catòlica que han fet un servei inestimable. A tall d'exemple, i només referint-me a l'arquebisbat de Tarragona, puc dir que els centres promoguts per l'arquebisbat als anys 50 i 60 del segle passat a Montblanc, Reus, Tarragona o Falset han estat un referent i un revulsiu per aquelles poblacions o barris en els quals es van crear. Quina falta haurien fet aquestes escoles si l'Església no s'hi hagués «ficat»!!

En el discurs d'aquest dirigent polític hi apareix una altra afirmació curiosa. Diu: «la religió ha d'estar a les esglésies i a les escoles hem de tenir bons professors».

Que la religió ha d'estar a les esglésies no ho posarem en qüestió, però no només a les esglésies. Les famílies, que són els principals responsables de l'educació dels fills de la qual l'Estat en té una missió subsidiària, tenen tot el dret a demanar formació religiosa també a l'escola pública.

A les escoles hem de tenir-hi bons professors, i certament a les escoles públiques hi tenim bons professors de religió, com a mínim tan bons com la resta dels seus companys de claustre. Els mestres i professors de religió tenen tots ells les titulacions bàsiques de diplomatura en magisteri o llicenciatura en diverses especialitats i, a més, han obtingut la titulació específica atorgada en institucions universitàries reconegudes que els capacita per ensenyar la religió catòlica.

I encara, molts d'aquests mestres i professors assisteixen regularment a cursos de formació permanent que els ajuden a posar-se al dia en els àmbits pedagògics i de continguts de la seva matèria.

La sana laïcitat afavoreix una veritable educació integral dels infants i joves en la qual, des de la llibertat d'escollir, les famílies poden optar o no per un ensenyament de qualitat en el que no hi manqui, si així ho desitgen, l'ensenyament de la religió.

També pel que fa a l'ensenyament de la religió a l'escola val la pena rellegir el document dels bisbes de Catalunya «Creure en l'Evangeli i anunciar-lo amb nou ardor», i especialment el seu capítol setè, on podem llegir: «En el terreny de l'ensenyament, aspirem a veure més plenament respectat el dret dels pares i les mares a decidir el tipus d'educació —també pel que fa a la religió i a la moral— dels seus fills, i més plenament acollida i recolzada la contribució històrica al bé comú de l'escola cristiana a Catalunya».

NORBERT MIRACLE

Prevere de l'arquebisbat de Tarragona,